

δαπάνη χρειάζεται αντίκρυσμα. 3) Άντιλογία, αὐθάδης συμπεριφορά Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντίκρισι.

άντικρυστά ἐπίρρ. Θράκ. Σίφν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντικρυστός.

Εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀντικρύζεται τι, ἀπέναντι ἐνθ' ἄν.: Ἐντικρυστά κάθονται (ἀπέναντι ἀλλήλων) Θράκ. Εἶχα τὸ δάσκαλο ἀντικρυστά καὶ δὲ μπορούσα νὰ κλέψω ἔς τοῖς ἐξετάσεις αὐτόθ. Ἐντικρυστά ἄνοιξαν μαγαζὶ αὐτόθ. Ἐν τὸ χωρὶς τὰ σπῖτα μας εἶναι ἀντικρυστά αὐτόθ. Εἶναι ἀντικρυστά τὸ σπῖτα μας Σίφν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντικρινά.

άντικρυστός ἐπίθ. Θράκ. (Σηλυβρ.) ἀδικρυστός Θράκ. (Αἰν. Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικρύζω.

1) Ὁ εἰς ἀντίκρυσιν, εἰς ἀπόδοσιν, γινόμενος, ὁ ἀντίστοιχος Θράκ. (Σαρεκκλ.): «Βγάζαν τὰ σημάδια καὶ ἔλε- γαν τὰ δίστιχα ἀντικρυστά» (εἰς τὸ ἔθιμον τοῦ κλήδονα, καθ' ὃ εἰς ἕκαστον ἐξαγόμενον σημάδι ἀπαγγέλλεται ἐν δίστιχον). 2) Ὡς οὖς, εἶδος χοροῦ γινομένου ὑπὸ δύο χορευτῶν ἀπέναντι ἀλλήλων Θράκ. (Αἰν. Σηλυβρ.): Χό- ρεψε κείνη ἀντικρυστὸ ποῦ πῆγε ἀντάρα Σηλυβρ. Συνών. κερσιλαμάς.

άντικρυτίζω ἀμάρτ. ἀδικρυτίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίκρυτος.

Τοποθετῶ τι ἀντικρύ.

άντίκρυτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδίκρυτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντίκρυτα, δι' ὃ ιδ. ἀντίκρυ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ὁ ἀντικρὺ εὐρισκόμενος, ἀντικρυτός: Τὸ ἀδίκρυτο πελάι (παλάτι).

άντίκρυφα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀδίκρυφα Θεσσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπιρρ. κρυφά.

Λίαν κρυφίως: Φρ. Κοίταξα κρυφὰ καὶ ἀδίκρυφα νὰ σὶ περιποιοῦμι καὶ σὺ τὴν μὲ διώχῃς Θεσσ. || Ἄσμ.

Κλαίω κρυφὰ καὶ ἀντίκρυφα κάνεις νὰ μὴν τὸ μάθῃ Ἰων. (Κρήν.) Συνών. ἀπόκρυφα.

***άντικρύωμα** τό, ἀντίκρωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀντικρυνώνω.

Ἀντικρύασμαν, ὃ ιδ.

***άντικρυνώνω**, ἀντικρυνώνω Πόντ. (Χαλδ.)

ἀντικρυνώνω Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. κρυνώνω.

Καθιστῶ τι ψυχρότερον, καθιστῶ χλιαρὸν τὸ λίαν θερμὸν διὰ συγκερασμοῦ ἢ ἄλλως, ἐπὶ ὑγρῶν: Ἀντικρυνώνω τὸ νερὸν Χαλδ. Ἀντίκρυσσο τὴν μαερεία Ὁφ. Ἐντίκρυσσα τὸ νερὸ νὰ πλύνω τὸ τσεφάλι μ' αὐτόθ. Συνών. *ἀντι- κρυάζω, *ἀντικρυναίνω.

***άντικρύωτος** ἐπίθ. ἀντίκρωτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀντικρυνωτός < *ἀντικρυνώνω προσ- λαβόντος τοῦ ἀρκτικοῦ α σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπα- ροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ γενόμενος ψυχρότερος, ὁ παραμένων ἔτι λίαν θερμός.

άντίλα ἢ, Πόντ. (Τραπ.) ἀγκίλα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ ὑποχωρητικῶς.

Πᾶν ὅ,τι ἡχεῖ, ἰδίᾳ ὁ κώδων, μόνον εἰς τὰ αἰνίγμα:

Ἀκὲ πέραν ἔς σὸ ραδὶν | στέκ' ἀντίλα καὶ λαλεῖ

καὶ λαλεῖ καὶ ἀντιλαλεῖ

Τραπ.

Ἀκείαν' πέρα ἔς τὸ λιβάδι | στέκ' ἀγκίλα καὶ λαλεῖ, νὲ ἀγκίλα ντό λαλεῖς;

(ντό; = διατί;) Ὁφ.

άντιλαβοῦ ἢ, Ἀθῆν. Ἡπ. Κάλυμν. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. ἀντιλαβοῦ τό, Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ρήσεως ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον. Ἰδ. ΝΠολ. Παροιμ. 2, 326.

1) Ἀντίληψις Ἀθῆν.: Ἡ δεῖνα ἔχει ἀντιλαβοῦ. 2) Ἐπὶ τῶν ἱερωμένων, τὰ ἐκ τῆς ἱερωσύνης κέρδη Ἡπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Αὐτὸς οὐ παπᾶς εἶναι μόνον γιὰ τοῦ ἀντιλαβοῦ καλὸς Ἡπ. || Φρ. Βγαίνει ἡ ἀντι- λαβοῦ (ἐπὶ ἔργου ἐπικερδοῦς) Λιβύσσ. β) Κέρδος ἀνή- θικον, ἐκβιαστικὸν ἄγν. τόπ.: Δούλεψε κ' ἡ ἀντιλαβοῦ (πλὴν τῶν νομίμων κερδῶν εἰσεπράχθησαν καὶ παράνομα).

3) Τέλος, τέρμα Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φρ. Ἡρθε ἔς τ' ἀντι- λαβοῦ (ἐφθάσεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου, παρ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνῃ. Συνών. φρ. Ἡρθε ἔς τὸ νῦν καὶ ἀεὶ, Ἡρθε ἔς τὸ ἀμῆν). Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Κρήτ. (Βιάνν.)

άντιλάλημα τό, Θράκ. — ΦΠανᾶ Λυρικ. 113 ἀδιλά- λημα Θήρ. ἀντ'λάλ'μα Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) ντιλάλισμα Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ.

1) Ἀπόδοσις ἤχου, ἡχώ Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰων. (Κρήν.): Ἀκούσαμε τὸ ἀδιλάλημα τῆς κονκουβάγιας Θήρ. Συνών. ἀντιβοή, ἀντιλαλιά, ἀντιλαλίτσα, ἀντίλαλος, ἀντιλαχιά. 2) Ἥχος οἰοσδήποτε, οἶον κώδωνος, μουσικῶν ὀργάνων κττ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) — ΦΠανᾶς ἐνθ' ἄν.: Πηγαίναμε ἔς τὸ γάμο, πωπώ, τί ἀντι- λαλήματα ἦταν ἐκεῖνα! Θράκ. Αὐτὸ τὸ βιολὶ κάνει καλὸ ἀντι- λάλημα αὐτόθ. || Ποίημ.

Καὶ χτυπώντας ἔς τὴν γῆ κάτω | μ' ἀντιλάλημα φριχτὸ

κλαδί, δέντρο, ἄγριο βάτο, | τὰ τσακίζει ἔς τὸ λεπτό

ΦΠανᾶς ἐνθ' ἄν.

άντιλαλιά ἢ, Ζάκ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Μακεδ. (Καστορ. Σισάν.) Ρόδ. ἀδιλιά Θήρ. Κρήτ. Σάμ. Σῦρ. ἀδιλιά Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. ἀντιλαλιά = ἀντιλογία.

1) Ἀντιλάλημα 1, ὃ ιδ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Δ 1661 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κ' ἦτονε Χάρως ἡ λαλιά, ἡ ἀντιλαλιά ὅλον αἷμα». Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντι- λάλημα 1. 2) Ὁ ἡχος τῶν κωδῶνων.

άντιλαλίτσα ἢ, Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀντιλαλιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ἀντιλάλημα 1, ὃ ιδ.: Ἄσμ.

Κάτω ἔς τοῖς Μηλέες, κάτω ἔς τοῖς Πουλματοῦσες,

ἄκουσα λαλιά, λαλιά καὶ ἀντιλαλίτσα,

ντὰ ὄραμα νὰ διῶ, νὰ διῶ καὶ νὰ λογιᾶξω.

άντίλαλος ὁ, σύνηθ. ἀδίλαλος Θήρ. Κρήτ. κ. ἄ. ἀντί- λαλους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντίλαλ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδί- λαλους Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. ἀγκίλας Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ ὑποχωρητικῶς. Καταλέγεται ὡς μεταγν. παρὰ Herwerden Lexic. suppletor. ἐκ διορθώ- σεως, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται.

Ἀντιλάλημα 1, ὃ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐρχετ' οὐ ἀντίλαλους ἀπ' τὰ τ'φέκια Αἰτωλ. Ἐν αὐτεῖν' τ' ὀπ'λὶα ἀκούειτ' ἕνας ἀντί- λαλους, ἅμα παιῖν'ς μέσα αὐτόθ. || Ἄσμ.

Μὰ τὸ πικρὸ τραγούδι τῆς ἀντίλαλο δὲ βρίσκει

ἀγν. τόπ. || Ποιήμ.

Τί στεναγμοί, τί κλάματα πλακώνουν τὴν Ἀθήνα!
εἶν' τῆς χαρᾶς ἀντίλαλος ἢ θρήνος τοῦ θανάτου;

Τυπάδ. Ποιήμ. 69

Γλυκὸς γλυκὸς ἀντίλαλος ἔφερεν τὸ τραγούδι
τοῦ κλέφτη ποῦ θυμήθηκε τὸ Χρῆστο τὸ Μιλῶνη

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 104

Κ' ἕνας βαθὺς ἀντίλαλος, ὅπου ξυπνάει τὴν πλάσι,
ἀπὸ τὸν πύργο τὸν ψηλὸ γλυκὸ τραγούδι φέρνει

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 239

Γκλάν γκλάν τὰ σήμαντρα | τῆς ἐκκλησίας,
γκλάν γκλάν οἱ ἀντίλαλοι | τῆς ἐρημίας

ΔΣολωμ. 118 Ἡ λ. ὡς τοπων. Ζάκ. Πελοπν. (Αἰτωλ.
Καλάβρυτ. Τρίκκ.)

άντιλαλῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἶν. Τραπ.
Χαλδ.) ἀδίλαλῶ Βιθυν. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.) Κρήτ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. κ. ἄ. ἀντιλαλάου Ἡπ. (Ζαγόρ.)
ἄντιλαλῶ Ἰων. (Κρήν.) ἀδίλαλῶ Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.)
ἀντιλαλίζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀδίλαλειῶ Κρήτ. ἀντρι-
λαλῶ Πελοπν. (Λακων.) ἀγκιλαλῶ Πόντ. (Ὁφ.) ἀγκισοῦ
Τσακων. ἐνδαλῶ Ἀπουλ. ἄνταλῶ Ἀπουλ. (Καλημ.)

Τὸ μεσν. ἀντιλαλῶ.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀποδίδω ἤχον, κάμνω ἤχῳ, ἀντηχῶ
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ἐδίλαλοῦσαν
τὰ λαγάδια μὲ τὸ σκοπολάλι (τραγούδι) Ἀπύρανθ. Ἐδίλαλει
τὸ σπῖτι ἀπὸ τοῖς φωνῆς Θήρ. Ἀρχεψε νὰ κελαηδᾷ τὸ πουλῖ
γλυκὰ γλυκὰ, ἀδίλαλει μέσα τὸ σπῖτι ἀ τοῖς φωνῆς του Βιθυν.
Ἀκού' τὸ ρουκ-καλητὸν τῷ δράκῳ, ἕνα ρουκ-καλητὸν ποῦ ἐντι-
λαλοῦσαν τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνὰ Χίος (Καρδάμ.) Ἐντιλάλεσαν
τὰ ραδία Χαλδ. Ἐντιλάλεσαν τὸ σπέλῶν Ἀργυρόπ. Ἀδίλαλεῖ
ὁ θόλος - τὸ λαγάδι - ὁ σπήλαιος Κρήτ. Νὰ φωνιάτσον ν' ἀγκισ-
λῇ Τσακων. Ἀδίλαλήθηκε ὁ τόπος ἀπὸ τοῖς φωνῆς Κρήτ.
|| Ἄσμ.

Ἀντιλαλοῦσι τὰ ὄντια καὶ ἀντιονοῦν τὰ ὄρη
(ὄντια = βουνὰ) Κάρπ.

Ἀπ' τὸ γαπνὸ τοῦ δαρουθιοῦ ἄνθρωπο δὲν ἐθώρει,
χιτυπᾷ, ἀστράφτει καὶ βροδᾷ καὶ ἀδίλαλεῖ τὸ βόλι
Κρήτ.

Εἶχε φωνὴ σὰν τῇ βροντῇ κ' οἱ κάμπ' ἐντιλαλοῦσα
Ρόδ.

Ἐσκουξα δυνατὴ φωνή | καὶ ἀντιλαλίστη τὸ βουνὶ
Μάν. || Ποίημ.

Ἀντιλαλοῦν οἱ λαγκαδιὲς ἀπ' τὰ λαμπρὰ κουνδούνια,
ἀπ' τὰ βραχνὰ βελάσματα ἀχολογοῦν οἱ ῥάχες

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 217 Συνών. ἀντιβογγῶ, ἀντι-
βοτίζω, ἀντιβροντῶ 2, ἀντιδονῶ, ἀντιλαχιῶ,
βουτίζω. 2) Κάμνω ἤχον, ἤχῳ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἄ.)
Θράκ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀδίλαλεῖ ἡ φωνή
του Θράκ. Κρήτ. Ἀντριλάλησε ἡ φωνή του Λακων. Ἐνταλεῖ
ἐκαμπάνα Καλημ. || Αἶνιγμ.

Ἀκειάν' πέρα 'ς τὸ λιβάδι | στέκ' ἀγκίλα καὶ λαλεῖ.
— Νέ ἀγκίλα, ντό λαλεῖς;

— Ἀν λαλῶ καὶ ἀγκιλαλῶ, | πόνο ἔχω 'ς τὸ βυζί μ'
(ὁ κώδων) Ὁφ. || Ἄσμ.

Κ' ἡ τάβλ' ἀπὸ τῇ μιὰ μερὲ ν' ἀδίλαλῇ 'ς τὴν ἄλλη
Κρήτ. Συνών. ἀντηχῶ 2, ἀντιβροντῶ 1. β) Λαλῶ
μεγαλοφώνως, κραυγάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μύκ.: Κάνενα
ῥίφι σοῦ κλεψαν πάλι τὰ βοσκαρούδια καὶ ἀντιλαλεῖς;

Ἡ μετοχ. Ἀντιλαλοῦσα ὡς τοπων. Κεφαλλ.

άντιλαμπή ἡ, Θράκ. (Μυριόφ.) Χίος (Μεστ. Πυργ.)
ἀδίλαβή Μοσχονήσ. ἀντιλαμπή Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω.

1) Λάμπις, ἀκτινοβολία Θράκ. (Μυριόφ.) Χίος (Μεστ.

κ. ἄ.): Ἡ ἀντιλαμπή τῆς πυροφάνιας σταματᾷ τὰ ψάρια Μεστ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντηλῖ 1 καὶ ἀντιλάμπισμα, ἀντι-
λαμπίδα 1. 2) Στιλβιδών, λαμπρότης, οἶον χρυσοῦ,
ύαλου κττ. Μοσχονήσ. Πελοπν. (Λακων.): Ὁ Τρελλογιάννης
θάμαξε ἀπὸ τὴν ἀδίλαβὴ τῷ φλωριῶν Μοσχονήσ.

άντιλάμπισμα τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντί-
λογ. 100

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς - ἰζω ρ.
παραγόμενα.

Λάμπις, ἀκτινοβολία, μεταφ.: Κατατρομασμένη ματιὰ,
χωρὶς κανένα λογιμοῦ ἀντιλάμπισμα μέσ' ἀπὸ τὴ γυαλένια
ἰδεῖ τῆς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιλαμπή 1.

άντιλαμπρα ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀντιλαμπρη
Θράκ. (Μυριόφ.) ἀδίλαβρη Θράκ. ἀντιλαμπρο τό, Θράκ.
(Καλαμ. Στέρν.) ἀδίλαβρο Θήρ. Κύθν. Πάρ. ἀδίλαβρου
Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. λαμπρά, παρ' ὃ καὶ
λαμπρή. Πληθ. ἀντιλαμπρα τά, παρὰ Σομ. Ἰδ. Κορ.
Ἄτ. 4, 22

1) Ἡ ὀγδόη ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρα, ἡ Κυριακὴ τοῦ
Θωμᾶ ἐνθ' ἀν. καὶ κατὰ γενικ. τ' ἀδίλαβρου Θήρ. ἡ τ' ἀδί-
λαβρου Μάδυτ. Σάμ. Συνών. ἀντίπασχα. 2) Ἡ ἐπο-
μένη τοῦ Πάσχα, ἡ Δευτέρα τῆς Διακαινισίμου Θράκ.:
Τί κάθ' ἡ σήμερα; ἀδίλαβρη; (ἐπὶ ἀργοῦντος διὰ φυγοπονίαν).

άντιλάμπω Κάρπ. — ΔΣολωμ. 130 ἀδίλαβω Κρήτ.
Τὸ ἀρχ. ἀντιλάμπω.

Λάμπω, ἀκτινοβολῶ, μαρμαίρω ἐνθ' ἀν.:

Ποῦ 'χει κούτλα σὰν κοράνι | καὶ ἀντιλάμπει σὰν φεγγάρι
(κούτλα = μέτωπον, κοράνι ἴσως = κοράλλι) Κάρπ. || Ποίημ.

Τί συφορά τὴν ἐκκλησιὰ πλακώνει
... ποῦ 'χε ἀντιλάμπει ἀπὸ φωτοχυσίς!

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναλαμπίζω 1, ἀναλάμπω 1,
ἀντιλαμπίζω.

άντιλαμπίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀδίλανίδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ἰδα.

1) Λάμπις, ἀκτινοβολία ἐξ ἀνακλάσεως: Νὰ μὲ στρα-
βώση θέλει ἡ ἀδίλανίδα τοῦ ἡλίου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντη-
λῖ 1 καὶ ἀντιλαμπή 1. 2) Σπινθήρ, οἶον δαυλοῦ
κττ.: Ὁ δαυλὸς αὐτὸς βγάνει πολλὰς ἀδίλανίδες. Συνών.
ἀζῖνα 1, ἀναλαμπή 1 δ, σπῖθα.

άντιλαμπίζω ἀμάρτ. ἀδίλανίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀντιλάμπι.

Λάμπω, ἀκτινοβολῶ: Εἶδα ν' αὐτὸ π' ἀδίλανίζει πέρα;
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιλάμπω.

άντιλαχιᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀντιλασιὰ Κάρπ. ἀντιλασιὰ
Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαχιῶ.

Ἀντίλαλος, ὁ ἰδ.: Ἐφώναζε τὸ ἐκούετον καλὰ ἡ
ἀντιλασιὰ.

άντιλαχιῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀντιλασιῶ Κάρπ. ἀντι-
λασιῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ κατὰ τινα παρετυμολογίαν. Ἰδ.
ΜΜιχαηλίδ. Τραγούδ. Καρπάθ. 322

Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀντιλαλῶ 1, ὁ ἰδ.: Ἀντιλασιέται ἡ
ἐκκλησιὰ (δηλονότι ἐκ τῆς ψαλμωδίας) || Ἄσμ.

Ποῖος εἶν' ἀπὸ τῆς τραούσης ὁψὲς ἀργὰ 'ς τὴν βίγλα
... καὶ ἀντιλαχιῶν ἐφτὰ οὐρανοὶ ἀπὸ τὴν ἀονήν του;
(ἀονή = φωνή).

